

„Demokracie je boj!“

duben–květen 2017

vémyslický **REBEL**

Nezávislé komentování politického, ekonomického, náboženského i kulturního života nejen městyse Vémyslice bez falešné, pokrytecké a sebevražedné korektnosti

Témata: všehochuť vémyslická, česká, unijní a světová

VÉMYSLICKÉ KŘÍŽOVATKY-SBÍRKOVÉ „Ani myš nespolehá na jednu díru.“ Plautius

Je to už víc než patnáct roků, co jsem manželku seznamoval s brněnskými římskokatolickými kostely.

Na návštěvu kostela sv. J. Křtitele ovšem nezapomenu do smrti.

Kráčeli jsme téměř opuštěnou Minoritskou ulicí a mě zaujal mladý, přibližně třicetiletý muž kulturistického vzhledu poloklečící a polosedící těsně vchodového portálu chrámu.

Výraz jeho tváře byl směsicí špatně maskované zbožnosti, tragického životního osudu a nepřehlédnutelné zchytralosti.

Aby zbožným návštěvníkům kostela tak nějak připomněl křesťanskou povinnost dávat potřebným almužnu, měl před sebou na zčernalé dlažbě ulice sněhobílý kelímek z kávomatu, v němž, jak jsem posléze s pobavením zjistil, se nacházely pouze kovové padesátikorunové mince.

Před námi se šoural asi osmdesátiletý děda, jemuž jsme pochopitelně dávali přednost, aby do svatostánku mohl vstoupit před námi.

Nebohý dědek, který na poslední chvíli zaregistroval muže ve slátanině vojenského obleku se ve své mysli přenesl do prvorepublikových reálií a rozhodl se podpořit – dle své stařecké demence – rakouskouheherského invalidu mincí v hodnotě dvaceti korun českých!

Vzhledem ke své fyzické indispozici nebyl schopný dostatečně ohnout svoje kmetská záda, a tak se rozhodl svůj velkorysý dar upustit do improvizované pokladničky. Na fakt, že mince nezasáhne zamýšlený cíl, bych s klidným srdcem vsadil satanovi duši.

Zbrusu nová dvacetikoruna provedla několik složitých akrobatických prvků, dopadla sice do půl metru od místa určení, ale protože přistála na hranu, vesele se kutálela k blízkému kanálovému poklopu. Zatímco dědek s blaženým výrazem zmizel v kostele, almužník se znechuceným výrazem sledoval křivolakou cestu daru, který jen o pár milimetrů neskončil v hlubinách brněnské kanalizace. Dráha mince upuštěná rukou dobromyslného starce urazila dle mého odhadu dobré tři metry...

2.

Mladý, invalidně se prezentující almužník se vymrštil s obratností příslušníka amerických zvláštních sil a vrhl se – nikoliv, jak by normální člověk předpokládal, k velkomyslnému finančnímu daru, ale rozrazil dveře kostela a zmizel v chrámovém šeru zanechávaje kelímek s těžce vydřenou mzdou na pospas nenechavcům. To už jsem tušil, že bude sranda a táhl jsem manželku do vnitřních svatých prostor, div jsem ji nevykloubil ruku.

Přišli jsme právě v okamžiku, kdy svalnaté ruce třásly s nebohým starcem a mladistvá ústa označila dobrodince za „piču, která, když neumí dávat milodary, ať se na to raději vysere..“

Stařec byl v těžkém šoku a vyděšeně se kolem sebe rozhlížel, jako by hledal pomoc a podporu.

Když to tak uvážím, nebyl onen mladík zase tak daleko od výstižného zhodnocení situace.

Sbírky, dary almužny...

Za demokracie se přímo roztrhl pytel s nejrůznějšími dobročinnými akcemi. A to jsme si celá řada z nás naivně myslela / zejména díky rétorice Vaška Havla/ že nadcházející demokracie bude nejen politicky, sociálně a jinak, mnohem spravedlivější že konečně odpadnou dobrovolně povinné příspěvky na fond solidarity

Ne že by bych charitativní sbírky na potřebné a priori odsuzoval. Jejich význam je i v čase prosperity české společnosti důležitý a nezastupitelný.

Ale!

Na základě dlouholetých zkušeností s místními-tedy věmyslickými – sbírkami na cokoliv jsem těžce alergický na akce, zejména pořádané místními lidovci a jejich příznivci.

Už v novém režimu po pádu bolševika jsem se, jak blbec, zúčastnil podobné akce. Její organizátor vhodil do sklenice od okurek jako základní vklad tehdy bankovku ve výši tuším tisíc Kčs a my jsme ho, co by nové demokratické zastupitelstvo, nadšeně následovali. Ovšem při počítání jsem si všiml, že organizátor sbírky si svou bankovku vzal zpátky a samozřejmě omylem, se na onu bankovku přilepila jiná, v stejné hodnotě. Na moje nesmělé upozornění jsem byl přítomným kolegiem poučen, jak si mohu dovolit obvinít jednoho z nejčestnějších občanů z takové podlosti...

Inu, oko je klamné, jak pravil jeden místní občan...

Mnohým místním občanům, a mě zejména, vadí, že náboženské sbírky vede za účasti žáků učitelka místní Základní školy. Možná by svou svoji lásku k římskokatolické církvi a charitě prokázala věnováním obecní dotace na svůj plat ve výši zhruba sto tisíc korun. Pán Bůh by tento velkorysý dar určitě obdaroval svým mnohým požehnáním.

Když se dává dar nemá vědět levice, co dává pravice. A ne jak v našem městečku, kde se vyjádřil jeden charitativní koledník, že ta „bába lakomá dala zase jen dvacet korun...“

3.

NE/KŘESŤANSKÁ ROZJÍMÁNÍ „Hledej Boží moudrost, která Tě ochrání před zlou cestou.“ /Př. 2, 12/

Původní smysl a význam Velikonoc se už dávno v Česku vytratil a nic nezměnilo ani vyhlášení Velkého pátku za státní svátek.

Spíše naopak.

Tvrdím, že problémem křesťanstva není zvlčilý odklon prostého lidu od náboženských kořenů, ale špinavé politické praktiky zejména vysokého kléru odtrženého od každodenního trápení tak zvaných oveček.

Koneckonců, církev římskokatolická i protestanská – přesněji zabeďněná papežská kurie a její poněkud svobodnější a realističtější myšlenková odnož už dávno propásly svou historickou a neopakovatelnou šanci reformovat křesťanskou ideu vzhledem k proměnlivé, jak říkají odborníci, časové šipce.

Na velikonočním mystériu mě od nepaměti nejvíce fascinovala role a úloha takzvaného zrádce Ježíše Krista – Jidáše Iškariotského.

Nevěděl jsem si dlouho rady jaký zaujmout postoj k jeho jistě odsouzeníhodnému činu. Příležitostně diskuse s duchovními husitského i římskokatolického vyznání na dané téma mé neurčité a nevyslovitelné pochybnosti nerozptýlily, ale prohloubily. Prostí věřící nechápali, v čem vidím u Jidáše problém, navíc, když jsem sám nedokázal své mlhavé představy jakkoliv uplácat do náznaku něčeho srozumitelného.

Aby nedošlo k omylu, že jsem žil každodenním náboženským životem! To ani náhodou!

Ale Jidáš Iškariotský a jeho prezentovaná role odpudivého a vypočítavého zrádce mě dlouhé roky nenechávala v klidu.

V evangeliích – zejména těch kanonických – byl až do kriticky osudné „Poslední večeře“ popisovaný jako nejvěrnější, nejoddanější a nejmilejší učedník.

Nejvíce mě dráždila skutečnost, že Jidáš vykonával funkci takzvaného apoštolského pokladníka a finanční částka, jíž jako hlavní ekonom vybraného společenství disponoval, převyšovala obvykle více než desetinásobně onu pověstnou sumu třiceti stříbrných.

Z textů evangelií lze odvodit, že Jidáš Iškariotský byl osobou nadprůměrně inteligentní a svými schopnostmi převyšující zbytek Ježíšových učedníků.

Zištné důvody vedoucí ke zradě Ježíše Krista proto v případě Jidášově považuji prostě za vyloučené.

V jisté době jsem dumal o takzvaném dědičné hříchu a Evině poklesku – tehdy mě to docvaklo.

Nebýt tak zvané Jidášovy zrady by nikdo nevěděl nic o početí Svatým duchem, Kristovým vyvolením a křesťanství jako takovém. Nebylo by oběti Kristova ukřižování, Ježíšovo poselství ani církve.

4.

Bez Jidáše by nebyl náš křesťanský svět!

Tato okolnost nás ovšem nutí přehodnotit úlohu zrádce Jidáše což by ovšem v konečném důsledku rozmetalo tradiční a obecně chápané křesťanství.

I když by to mohla být jedna z cest k návratu ke kořenům a pramenům.

ČESKÉ POLITICKÉ REALIE „Politika je rvačka kvůli zájmům, maskovaná jako zápolení kvůli zásadám.“ A. Bierce

Tak se nám nakonec náš oranžový /ale spíše narudlý/ pan premiér, v japonštině překládaný jako „holašiša“ pěkně vybarvil!

Na odhalení věrného koaličního spolupracovníka po třech a půl letech spoluvládnutí coby daňového podvodníka musel náš stávající pan premiér prokázat přímo geniální jasnozřivost, více než nadprůměrný úsudek a mimořádnou politickou bystrost. Ani bych se nedivil, kdyby své vzdělání získal na světově proslulé plzeňské právní univerzitě – líhni některých českých právnických veleduchů během zkráceného měsíčního studia.

Socani mají většinu českých občanů za blbce. Ti z nás, co nedali hnutí ANO svůj hlas, jsme už tenkrát vnímali Andreje sice jako úspěšného podnikatele ale hlavně jako tvrdého kapitalistického žraloka, jemuž jsou jakési demokratické bláboly k smíchu.

Každý český živnostník i podnikatel středního ranku si už udělal dávno názor na socanskou zavilou nenávist vůči úspěšným českým živnostníkům a střední podnikatelské sféry. Co jiného ale můžeme čekat od Sobotkových sociálně demokratických stranických aparátníků, kteří si na chléb svůj vezdejší

nikdy nevydělávali poctivou prací a nemají šajnu o problémech lidu každodenní lopoty a existenční zabezpečení své a nejbližších.

Půvabné je tvrzení pana premiéra „holašiša“, že za vládní krizi může pan Babiš, protože si dovolil neodstoupit, když to premiér bez diskuse nařídil.

Poté pan premiér užaslému národu předvedl tragikomickou frašku, již by nevymyslel ani autor dobrého vojáka Švejka, natož Klement Gottwald.

Odvolá Babiše, neodvolá Babiše. Podá demisi, nepodá demisi. Jednal stejně jako senilní král ve slavné české pohádce, který říkal, co odvolal a odvolává, co říká...

Když mu pan prezident před televizními kamerami pohrozil holí, že by jako premiér země měl vědět co vlastně chce, pustil se s oranžádou do plačtivého lkaní, že prezident spolu s Babišem nejen ohrožuje, ale přímo bourá demokracii...

Uvidíme už zanedlouho, oranžoví soudruzi, jak jste dokázali přesvědčit český lid, že jenom vy to myslíte s námi dobře.

5.

Jestliže pan premiér Sobotka je takový zásadový demokrat, proč potom okamžitě nevykopl z vlády jakéhosi ministra Chládku po jeho prohlášení, že tento považuje živnostníky za parazity ...

Možná proto, že pan Chládek byl jinak dobrý a věrný soudruh...pardon, přítel.

Lidovecký ministr Breptohrádek a další lidovec páter Vykouz se zúčastnili dnů sudetoněmeckých revanšů prý nikoliv kvůli usmíření nebo odpuštění, ale prostě jen tak...

Dovolím si tvrdit, že drtivá většina českého národa nechová zášť nebo nenávist k německému národu jako celku za zločiny, spáchané za druhé světové války, které neměly v dějinách lidské civilizace obdoby.

Naše vztahy k velkému německému sousedu jsou rozhodně nejlepší v historii – navzdory dobromyslnému dobírání. I za protektorátu prý dle svědectví i místních pamětníků bylo soužití s takzvanými říšskými občany a tedy okupanty, lze li se to tak nazvat, relativně korektní. Zajímavější je ale skutečnost, že takzvaní říšští Němci opovrhovali sudetskými Němci více než Češi. Je historicky doloženo, že Heydrich po atentátu odmítl ošetření od sudetoněmeckého specialisty a trval na ošetření říšským chirurgem, který se v té době zdržoval sto padesát km od Prahy.

Údajně měl prohlásit, že pokud nebude vyhnutí, nenechá se operovat „sudetským ksindlem“ ale raději českým felčarem...

Pokud mě bude nějaký národní odrodilec přesvědčovat, že „pochod smrti“ z Brna do Pohořelic je neodpuštělnou českou hanbou, co potom byla účast německých žen s dětmi při popravách českých vlastenců v Kounicových kolejích a následných žranicích, při nichž se podávala smažená kuřata pravá káva a ukradená belgická čokoláda?

Sudeťák zákeřně a podle rozbil předválečné Československo – nejdemokratičtější zemi v meziválečné historii. Nebýt Sudeťáka, nebylo by Lidic, plynových komor ani odsunu...

Vémysliční občané, pokud jsem měl možnost zjistit, vnímají sudetského odsununce asi jako já. Jsi ve své bývalé vlasti vítán jako host, ale pokud nám začneš vyčítat takzvaný český zločin odsunu svých, údajně neviných předků z republiky Československé, kopneme tě do revanšistické řiti tak, že přistaneš v Rajchu dříve než po neslavně známé mnichovské konferenci.

VÝROČÍ SLAVNÁ I NESLAVNÁ „Osude lidí, jak podobáš se větru.“ J.W. Goethe

Lidská historie nám nabízí přehršel nejdůležitějších výročí, bez kterých bychom prý nebyli.

6.

Příchod Krista na svět, potření husitského moru po Bílé hoře, vznik republiky Československé, sametová revoluce a tak dál...

Nic z toho není vzdálenější pravdě.

Nic na světě není důležitější než výročí narození každého jednotlivého člověka.

Obyčejného člověka každodenní lopoty a boje o chléb vezdejší s kouskem přilepšení. Lhostejno na národnost, barvu pleti, sexuální orientaci, sociální postavení, víru nebo politické přesvědčení.

Dovolím si tvrdit, že zatím žádný společenský řád si náležitě nevážil prostého, bezejmenného rolníka, nádeníka, dělníka, zaměstnance a ženy jako takové. Včetně stávající demokracie. Pokud si po pravdě nepřiznáme, že všichni tolik opěvovaní lidumilové minulosti a koneckonců i přítomnosti jsou jen obyčejní mamlasové, tyjící z lidské důvěřivosti, nedokážeme najít cestu z převládající politické i náboženské zhovadilosti.

Teče mi voda ze zubů, když vidím české demokratické politiky pokládat pamětní věnce k pomníkům neznámých vojáku první a druhé světové války nebo obětem komunistického režimu.

Třeba proto, že stejní politici souhlasili s „humanitárním bombardováním“ Srbska a Libye, agresí proti Iráku i Afganistánu a podporou tak zvané umírněné opozice v Sýrii.

Smím si v demokratické společnosti dovolit označit bývalého nejmocnějšího muže /amerického prezidenta/ za válečného zločince proto, že stejně jako Adolf Hitler pod tehdy i dnes jednoznačně potvrzenou lživou a vykonstruovanou záminkou napadl dva suverénní státy bezohlednou agresí pod vznešeným názvem „Trvalá svoboda“?

Topkařská poslankyně žádala bezodkladné atomové bombardování Ruska, protože je to prý stále říše zla, a navíc si tento antidemokratický systém dovolil proti vůli obyvatel Krymu toto území sprostě okupovat... Občané Libye, Iráku, Afganistánu a Sýrie pod správou umírněné opozice jsou po operaci „Trvalá svoboda“ určitě šťastní, že už nežijí pod krutou tyranii Kaddáfího, Husajna nebo Assáda. Trošku matoucí je fakt, že stejní obyvatelé Blízkého východu po nastolení svobody a demokracie po milionech prchají ze země šťastných zítřků nového arabského světa pod symbolem Coca Coly. Bylo by zajímavé vědět, zda by občané Krymu – a Ruska vůbec vyměnili Putinskou nedemokratickou diktaturu za „Trvalou svobodu“ v Iráku nebo Lybii?

Jen tak mimochodem – proč už přes deset roků stále méně -až vůbec-oslavujeme slavné výročí osvobození iráckého a afgánského lidu?

7.

Demokratický lempl je stejně nebezpečný – ne-li víc – než bolševický aktivní blbec. Stálo by za úvahu, zda třeba čeští poslanci, kteří bezhlavě podpořili nesporné válečné zločiny by měli být postaveni před soud za válečné zločiny. Miloševič by mohl být precedens.

VÉMYSLICKÉ DROBNOSTI „Konverzace vyžaduje znalosti, mlčení kulturu.“ J. W. Goethe

Pravá věmyslická kultura je ta, do níž nekecá zastupitelstvo, politické strany natož církve.

Z dobře informovaných kruhů vím, že část konzervativní opozice i jejich příznivců vytváří tlak na starostu obce, aby svým vlivem a autoritou působil na tu část věmyslické mládeže /prý problémovou/, která dle mého však představuje zdravou rebelii proti společenské, politické a náboženské zkostnatělosti a reakcionářského smýšlení starých věmyslických demokratických struktur.

Nikdy jsem se netajil sympatiemi k pisatelům prvomájových aforismů, glos nebo sžíravých a výstižných přirovnání, byť jsem jinak odpůrcem anonymních akcí – tedy s podmínkou, že jakékoliv nápisy budou pouze na veřejných nebo obecních komunikacích nebo jiných podobných místech.

Mladí věmysličtí rebelanti! Nenechte si vzít od některých zasloužilých politických páprdů své vidění místní reality a nebojte se donutit věmyslické konzervativní jedince k přemýšlení o právu nejen mladých občanů k svobodnému myšlení a boji s viditelně překonanými idejemi.

Pokud podlehnete nátlaku místních, rádoby demokratických sil, budou věmyslické silnice na prvního máje sice čisté, městečko však bude okradeno o dávnou tradici, s níž si nedokázala poradit ani rudá totalita.

Firma Ryšavý a Doubkovci mění Věmyslice v moderní městečko.

VĚMYSLICKÉ HISTORKY EROTICKÉ „Nikdy nespí s holkou, kterou nemá rád.“ Hrabě Václav

Kdysi mi jeden soused při pohárku dobrého moku vyprávěl o minulých časech. Sejdou-li se starý kmet a čerstvý ženáč i otec, můžete se vsadit, že patriarcha při určité hladince alkoholu v krvi začne vzpomínat na své mladistvé, bujaré a bohatýrské sexuální zážitky.

Erotických vzpomínek od věmyslických mužů, ale i dam v úctyhodném věku jsem vyslechl na desítky

A i když jejich údajnou intenzitu, počet a neskutečnou bohatost a variabilitu sexuálních poloh a míst, kde se milostné aktivity odehrávaly vydělím třemi, i tak mohu směle vyhlásit, že věmysličtí předci milovat uměli!

Možná právě proto nemám rád moralizování nad „zkažeností“ části věmyslické mládeže vůbec!

8.

Můj dobrý věmyslický soused si také zavzpomínal, jak se slzou v oku pravil, na svou skutečně velkou a jedinou lásku, s níž se chystal na společnou cestu životem.

Jenže ouha!

Venkovská mentalita v mnoha případech nebrala ohled na lásku mezi mladými lidmi a vyžadovala pragmatický svazek na základě rozšíření gruntu.

A tak nakonec podlehl pustému materialismu a oženil se s několika hektary polí, lesa, třemi kravami, dvěma prasnicemi a hejny slepic, kachen a hus.

„Víš Milane,“ pravil temně, „až do svatební noci jsem se jí štítíl střízlivý dotknout, a tak se ze mě stal násoska.“

„Ale to nejhorší teprve přišlo. Bolševik sebral pole, dobytek a všechno ostatní, jenže tele mi k mé hrůze nezabavil...“

POST SCRIPTUM „Ze země ke hvězdám nevede vyšlapaná cesta.“ Seneca

Když flámovat tak do rána, když ostuda tak pořádná!

Nestačilo mi hlásat moje myšlenky v malém venkovském rybníčku, ale rozhodl jsem se pod vlivem mých nejvěrnějších zřítit vlastní webovou stránku pod adresou: www.vemyslice.cz/rebel.html

Archiv je na zmíněné adrese od prvního vydání až po lednové číslo L.P. 2017. Archivní čísla se poněkud liší od originálního vydání a na zlepšení kvality a co nejrychlejšího doplnění se stále tvrdě pracuje a pracovat bude.

Demokratičtí politici se nás snaží přesvědčit, že stávající společenský systém je i přes své nedostatky absolutně nejlepší a jakýkoliv pokus zpochybnit jeho životaschopnost, neřkuli faktickou vyprázdněnost, je ten nejtěžší zločin.

Západoevropská civilizace není už dávno zemí demokratických politiků, ale byrokratických, militaristických a náboženských žoldáků.

Toto téma se pokusím v příštím REBELU Speciál alespoň naznačit, pokud mě ovšem ministerstvo Pravdy pod vedením polepšeného lháře pana Chovance dříve nepošle do demokratického vyhnanství.

Jakékoliv šíření tohoto webu je nejen vítáno, ale přímo doporučeno.

Váš REBEL Milan Hrdina st.

